

Zima v Loužnici

foto Jana Matěásková

Milý čtenáři!

Nevybavuju si, že by mě v útlém dětství nějak trápila otázka Ježíška.

Zato Krakonoš!

Byla to velká úleva, když mi rodiče jednoho dne v Poniklé řekli, že Krakonoš neexistuje (což jsem si ostatně myslel).

Vzpomněl jsem si na to, když jsem se o svátcích díval na pohádku Krakonošovo tajemství.

A vlastně je mi to líto.

Darebáci existují a je jich, jako by je shazovali.

A spravedlivý Krakonoš chybí... 😊

turnov

♦ V úterý 20. prosince náhle zemřel známý turnovský podnikatel Tomáš Hudec. Před výlohou jeho řeznictví v ulici 5. května vzniklo improvizované pietní místo, kde lidé zapalují svíčky. Poslední rozloučení s ním se uskutečnilo ve středu 28. prosince v kostele sv. Prokopa v Hodkovicích nad Mohelkou.

„Zpráva o smrti člověka je vždy tragickou událostí. Tomáš byl otevřený a zajímal se o lidi, což se projevovalo i jeho působením v krajském zastupitelstvu. Jeho rodině a blízkým tímto vyjadřuji upřímnou soustrast a přeji jim mnoho sil,“ uvedl Martin Půta, hejtman Libereckého kraje.
(foto Turnovsko v akci)

♦ Město Turnov a ohňostroje Zdeněk Pohl srdečně zvou na Novoroční ohňostroj 2023. Tradiční start nového roku v Turnově opět i s doprovodným programem, o který se letos postará kapela What The Funk.

Místem konání ohňostroje je prostor Na Lukách. **V neděli 1. ledna 2023** v 16 hodin bude slavnostní podvečer zahájen koncertem skupiny What The Funk, na samotný ohňostroj se můžete těšit od 17 hodin. Vůbec poprvé proběhne s hudebním doprovodem. Bude tedy stát za to, být přímo na místě! Podvečerem provází Eva Kordová. Chybět nebude ani stánkový prodej občerstvení.

Téměř za námi jsou výroční oslavy města Turnova, jako malé ohlédnutí za celým rokem bychom rádi odměnili všechny děti, které na místo Novoročního ohňostroje 2023 přinesou obrázek jejich nejkrásnějšího zážitku roku 2022. S malou odměnou se těšíme na všechny dětské práce.

Upozorňujeme, že parkoviště Na Lukách bude v době konání ohňostroje z technických důvodů uzavřeno.

♦ Výstavy v Muzeu Českého ráje se chýlí ke konci, už jen do 8. ledna je možné navštívit expozice *Vladimír Krýš - turnovský stavitel* a *Doba cihelná v Turnově - panské, obecní i soukromé cihelny v katastru města*.

lomnice n/p

♦ Kulturní a informační středisko zve **v sobotu 31. prosince** od 13 do 16 hodin na lomnický zámek na Silvestrovské zpívání u Zámeckého betlému se svařeným vínem. S několika hudebními vstupy koled vystoupí část lomnického souboru Musica Cecilia. Vstupné dobrovolné. Vánoční prodejní výstava je také otevřena.

♦ **30. prosinec, 18:00, KC Golf**
OPONA NAHORU!

Repríza úspěšné anglické komedie plné překvapivých situací a nečekaných zvrátů v podání domácího divadelního souboru Podio. Závěť zesnulého Michaela svede do chátrajícího divadla pět rozdílných žen - jeho milenkou, bývalou ženu, dceru, matku a výkonnou asistentku...

železnobrodsko

♦ Představování významných, někdy i téměř zapomenutých osobností našeho města pokračuje. V tomto vydání si připomeneme život Jana Drobného (* 10. 2. 1866 Železný Brod, † 12. 2. 1948 Choceň).

Jan Drobný se narodil 10. února 1866 v Železném Brodě jako syn Jana Drobného, adjunkta Okresního berního úřadu v Železném Brodě a Marie rozené Hejdové. Po absolvování Státního reálného gymnázia v Hradci Králové studoval strojní inženýrství na České vysoké škole technické v Praze, ale po dvou letech přešel na Vojenskou technickou akademii v Mödlingu (Vídeň). V září 1887 ji úspěšně ukončil v hodnosti poručíka ženijní služby (Ing.) a byl zařazen k 10. rotě 1. ženijního pluku v Sandžaku na Balkáně. V letech 1892–94 vystudoval vyšší ženijní kurs ve Vídni a v roce 1894 se stal referentem ženijního ředitelství v Sarajevu v hodnosti kapitána. Dále působil jako důstojník v Budapešti, Kotoru a od roku 1899 do roku 1903 vyučoval pevnostní stavitelství na Kadetní škole ženijního

vojska v Hainburgu. Později přednášel teorii ženijní práce ve vojenském stavebním kursu ve Vídni a od roku 1912 byl profesorem ženijního stavitelství na Vojenské technické akademii v Mödlingu již v hodnosti plukovníka.

V období první světové války v hodnosti generálmajora (povýšen v roce 1916) velel jednotkám na ruské a italské frontě. Za své služby rakousko-uherské armádě byl povýšen do šlechtického stavu s čestným přídomkem „Edler von... (Johann Edler von Drobny).

Po vzniku československého samostatného státu byl krátce propuštěn mimo činnou službu, ale již v květnu roku 1919 byl povolán ministrem národní obrany zpět a podílel se jako velitel divize na bojích s vojsky Maďarské republiky rad na Slovensku. Po porážce maďarských bolševiků setrval ve funkci velitele divize v Banské Bystrici (1919–20) a později, do roku 1923, v Plzni.

Postupně byl povyšován, v roce 1921 na brigádního generála a o rok později na divizního generála. Od roku 1923 byl zařazen na funkci zástupce velitele Zemského vojenského velitelství v Praze. V letech 1926–29 toto velitelství řídil v hodnosti armádního generála.

V roce 1929 odešel na vlastní žádost do výslužby.

Po 2. světové válce, v dubnu roku 1946, bylo proti generálovi Drobnému zahájeno řízení před kárným výborem československé armády. Byl viněn, že v době okupace podal žádost o přiznání žoldu vysloužilců za bojovou účast ve světové válce v letech 1914–18 v řadách rakousko-uherské branné moci. Tím porušil stavovské povinnosti a poškodil dobré jméno československého vojska. Byl potrestán odnětím vojenské hodnosti s trvalým snížením zaopatřovacích platů o 25 %. Obviněný se proti rozsudku odvolal prostřednictvím svých právních zástupců. Ve své obhajobě popřel úmysl, že by si byl vědom toho, že předložení své žádosti by byla věc neslučitelná s českou národní hrdostí. Ke svému členství v Českém svazu válečníků (ČSV), který byl v období Protektorátu organizací kolaborující s okupační mocí, řekl, že se domníval, že se jedná o spolek veteránů z 1. světové války, spolek nepolitický, pouze charitativní. Nikdy se nezúčastnil politické činnosti ČSV, proto by neměl být za ní zodpovědný. Dále odmítl, že by byl členem Ligy proti bolševismu, přestože poslal korespondenční lístek s přihláškou na výzvu Svazu českých válečníků, ale oficiální přihlášku odmítl a členský příspěvek nezaplatil. Tím byl přesvědčen, že je původní přihláška anulována. Na závěr své obhajoby uvedl, že na důchod nebyl odkázán pouze on jako invalidní, jakéhokoliv zaměstnání z důvodu slepoty neschopný stařec, ale i jeho schovanka, kterou zaopatřoval osmnáct let a která nemohla být nikde zaměstnána, protože vzhledem k jeho nemoci potřeboval celodenní péči.

Odvolací kárný výbor přihlédl pouze k vysokému věku obviněného, jeho slepotě, invaliditě a s tím spojené odkázanosti na pomoc jiných. Vyhověl částečně jeho odvolání a vyslovil trest nový, trvalé snížení zaopatřovacích platů o 10 %, který považoval za přiměřený jeho vině.

Degradovaný armádní generál v. v. Jan Drobný zemřel 12. února 1948 v Chocni.

/ David Řeřicha, pracovník městského muzea, *Železnobrodský zpravodaj*

♦ ROKYTNICE n/J – Silnice v Rokytnici nad Jizerou se dočká rekonstrukce i nových chodníků. Kraj nyní hledá zhotovitele

Bezmála dva a půl kilometru dlouhý úsek silnice II/294 v Rokytnici nad Jizerou bude mít zcela nový povrch a doplní ho chodníky, autobusové zastávky nebo opěrné zdi. Liberecký kraj nyní hledá firmu, která rekonstrukci provede.

Investorem je společně s krajem i město Rokytnice nad Jizerou. Nabídková cena nesmí u projektu dohromady překročit 255,97 milionu korun s daní. Kraj očekává, že by mohl na rekonstrukci získat dotaci z Integrovaného regionálního operačního programu. Stavět by se mohlo začít na jaře příštího roku. Vybraná firma pak bude mít dvě stavební sezony na dokončení.

„Rekonstrukce silnice v Rokytnici nad Jizerou je další z ukázek dobré spolupráce obcí s krajem při přípravě dopravních staveb, které jsou důležité pro jejich obyvatele. Liberecký kraj bude investorem rekonstrukce povrchu, mostů a opěrných zdí. Město se bude finančně podílet na výstavbě chodníků nebo autobusových zastávek. Příprava projektu trvá víc než 10 let a já jsem rád, že můžeme počítat také s dotací z Integrovaného regionálního operačního programu,“ uvedl hejtman Martin Půta. „V Regionálním akčním plánu silnic máme k dispozici celkem 580 milionů korun, s vlastním podílem 15 % jsou tak celkové způsobilé výdaje u silnic zhruba 670 milionů.“

„Je to pro nás největší investiční akce města za řadu posledních let. Studii jsme si nechali zpracovat již v roce 2008. Úsek je už v havarijním stavu a moc mě těší, že se po tolika letech, a to především díky spolupráci s Libereckým krajem, podařilo začít výběrové řízení na zhotovitele,“ dodal Petr Matyáš, starosta Rokytnice nad Jizerou.

Během rekonstrukce se vymění povrch vozovky, postaví nové propustky, svodidla a vodorovné dopravní značení. „Součástí projektu je i rekonstrukce čtyř mostů, výstavba dešťové kanalizace a několika opěrných zdí. Jsem rád, že se na akci bude podílet i město Rokytnice. Díky němu naváže na kompletní rekonstrukci také projekt tzv. humanizace, tedy vybudování chodníků pro pěší nebo autobusových zastávek. Přispěje to výrazně ke zvýšení bezpečnosti v celém úseku silnice,“ doplnil Jan Sviták, statutární náměstek pro resort dopravy.

Nejvýznamnější plánovanou zprovozněnou dopravní stavbou v roce 2023 bude zrekonstruovaná silnice II/292 v úseku Benešov u Semil – křižovatka s I/14 (I. etapa). Liberecký kraj letos dokončil velkoplošné opravy a rekonstrukce krajských silnic v celkové délce 64 kilometrů.

/ Filip Trdla, Liberecký kraj

vrchlabí

♦ Nový krytý bazén za téměř 200 milionů se otevřel ve Vrchlabí, město po něm toužilo 50 let.

Navzdory dopadům růstu cen energií a inflace bazén otevřel v plném rozsahu, řekl ředitel městské organizace Aquacentrum Vrchlabí Jiří Dušek. Odhad příspěvku města v prvním čtvrtletí roku 2023 na provoz bazénu je podle něj dva miliony korun, více než se původně předpokládalo. Bazén je součástí nového akvacentra v rekreačním areálu Vejsplachy na okraji města.

„Očekáváme velký zájem od prvního dne. Oproti původním předpokladům jsme ceny vstupného museli zvýšit o deset až 15 procent, myslíme si, že jsou stále příznivé,“ řekl Dušek.

Otevírací doba je 27. až 29. prosince od 10:00 do 20:00, 30. prosince od 10:00 do 21:00, na Silvestra od 10:00 do 14:00 a v neděli 1. ledna bude zavřeno. Základní vstupné do akvacentra pro dospělého ve všední den na dobu 105 minut je 170 korun, o víkendu 190 korun. Vstupné pro čtyřčlennou rodinu bude ve všední den 500 korun, o víkendu 540 korun. Slevy budou mít junioři, senioři a držitelé průkazu ZTP, méně zaplatí také abonenti. Děti do výšky jednoho metru budou mít vstup zdarma.

Součástí akvaparku je plavecký bazén se čtyřmi dráhami o délce 25 metrů,

cvičný bazén, relaxační bazén, vířivky, venkovní tobogan a další atrakce. Roční kapacita má být 100 až 110 tisíc návštěvníků.

Stavba bazénu začala loni na jaře v areálu Vejsplachy u rybníku Kačák, který město před pěti lety přebudovalo na přírodní koupaliště. Město zahájilo stavbu poté, co bylo v místě vybudováno parkoviště, komunikace a inženýrské sítě, vše zhruba za 20 milionů korun s DPH. V areálu Vejsplachy město již dříve otevřelo sportovní areál o rozloze přes sedm hektarů. Výstavbu bazénu financovalo z vlastních zdrojů.

(Náš REGION - ČTK)

♦ DÍVČÍ VÁLKA

Legendární komedie Františka Ringo Čecha

28. prosince, 19:00, KD Střelnice – velký sál

HRDÝ BUĎ, ŽES...

Retrokomedie podle knih I. Douskové v úpravě a režii Jana Švimberského

29. prosince, 19:00, KD Střelnice – velký sál

NATĚRAČ – premiéra

Bláznivá situační komedie Donalda Churchilla

30. prosince, 19:00, KD Střelnice – velký sál

ZAKÁZANÉ UVOLNĚNÍ – derniéra

Komorní představení v úpravě a režii Jana Švimberského.

30. prosince, 21:00, KD Střelnice – klub Kotelna

jičínsko

♦ **JIČÍN** – Městský úřad Jičín může uzavírat s jinými obcemi veřejnoprávní smlouvy, které se týkají vyřizování přestupků. Konkrétní podmínky a celou tuto agendu posvětila Rada města. Mezi podmínkami je i výše nákladů za přestupková řízení a přestupky.

Veřejnoprávní smlouvy se uzavírají s malými obcemi v rámci ORP Jičín, neboť tyto nejsou schopny úředně vyřizovat přestupky. Ve volebním období 2018 – 2022 mělo město Jičín smlouvy se 47 obcemi a nyní lze očekávat podobný počet. Toto přenesení působnosti umožňuje zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Obecně vzato, obce jakékoliv velikosti mají ze zákona povinnost zajistit výkon státní správy. Z pohledu Jičína vůči okolním obcím jde o zpoplatněnou službu, protože přestupková řízení a vyřizování přestupků představují administrativní zátěž. Další náklady spočívají ve spotřebě energií, vynaložených pro tuto práci.

Dle nového vzoru veřejnoprávní smlouvy bude Jičín účtovat částku 3100 Kč za každé zahájení přestupkového řízení a 2100 Kč za každý přestupek, který bude odložen, postoupen nebo vyřízen v příkazním řízení nebo příkazem na místě.

Vzhledem k situaci na trhu energií a růstu cen jsou oba poplatky navýšeny

o šest set korun oproti minulému volebnímu období a do smluv je také zakomponována možnost navýšení o inflaci. (Jan Jireš)

♦ **LÁZNĚ BĚLOHRAD** – Z *Bělohradských listů* nemám moc příspěvků, dávají je na web s ročním zpožděním. Ale Lázně Bělohrad mají u mne protekci, jsem totiž rodem ze čtvrtiny Stuchlík z Bělohradska. A našel jsem v jednom ze starších čísel *Bělohradských listů* tenhle zajímavý článek, aspoň pro mne zajímavý. Už jsem se místem Černín jednou zabýval a opakování je matka moudrosti a další pohled na téma neuškodí...

ČERNÍN – STŘEDOVĚKÁ PEVNOST BĚLOHRADSKA

CESTA PRALESEM, POLSKÝ VPÁD A JEJÍ PROMĚNY

Již na počátku 12. stol. pahorkatou krajinou dnešního Bělohradska vedla od západu k východu pralesem vyklučená cesta umožňující spojení vnitrozemního centra českého knížectví s Miletínem a později i s polským pomezím. Nebyla nijak střežena, protože sloužila spíše jen pro lovecké výpravy knížete a jeho družiníků k Miletínu, kde měl panovník již k tomuto účelu vybudované usídlení. Však neočekávaný a pozdě zpozorovaný vpád polského vojska vedený knížetem Boleslavem III. ve dnech 25. – 28. září 1110 a následné loupeživé plenění krajiny jižně pod Hořickým chlumem jeho vojskem změnilo dosavadní poměry natolik, že tuto cestu, „dráhu“ (jak byly tehdejší pozemní komunikace našimi předky nazývány) bylo nutno na strategicky vhodných místech nadále střežit vojenskou posádkou.

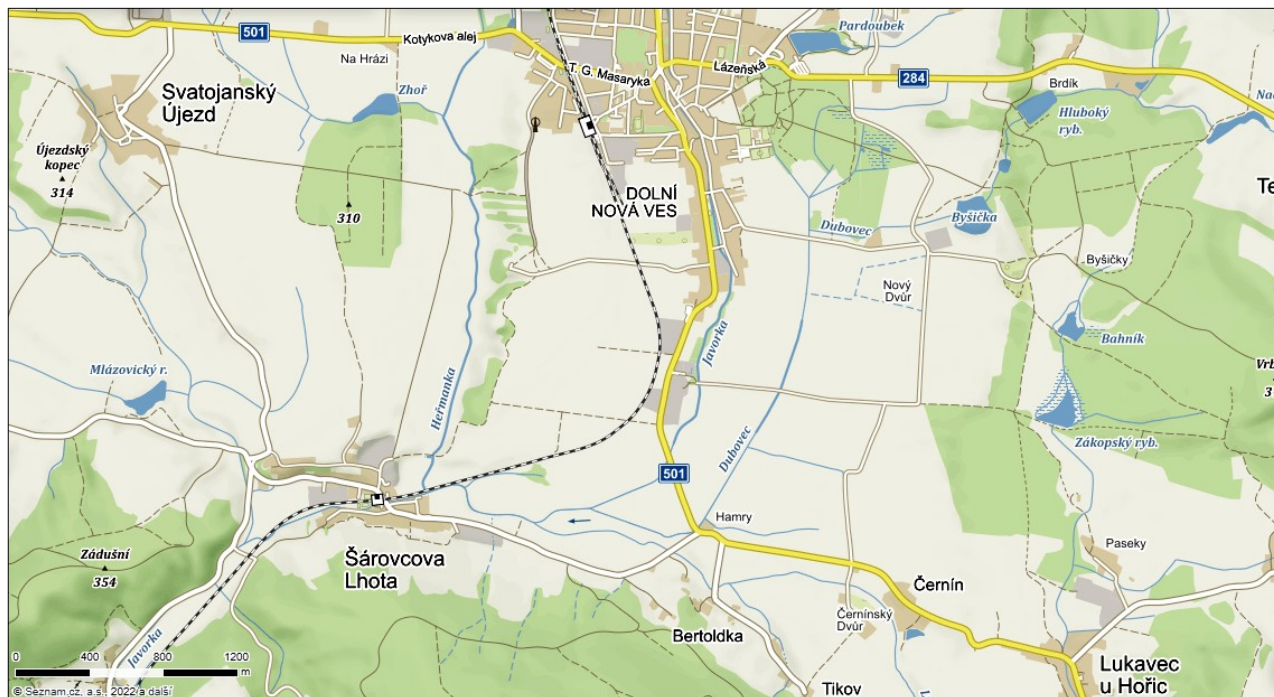
K ostraze této cesty došlo zřejmě již za knížete Vladislava I. v prvním období jeho vlády (1111–17), kdy byl pro strážní účely přizpůsoben Miletín a se stejným účelem byl založen i Svatojanský Újezd.

V té době cesta mezi oběma střeženými místy probíhala od Svatojanského Újezda přes Hrádek k brodu přes Javorku, kde v následujícím století byla založena nejstarší část Nové Vsi s tvrzí a dvorem (dnešní část Lázní Bělohradu, Dolní Nová Ves), a dále po přímé linii severně míjela pozdější Černín. Pak vystoupala do příkré stráně Zákopského lesa a tudy, kde původně nebyla, ale dnes je hráz Zákopského rybníka, pokračovala přes Červenou Třemešnou do Miletína.

Mimo opevněná místa vznikla při této cestě i lidská sídla vhodná k zemědělské výrobě jako například Choteč, Nová Ves (dnešní L. Bělohrad), Byšice, jejichž kostel byl postaven jako paměť na místo, kudy projížděl biskup Otto (dnes místo po vsi se nazývá Byšička); na význam těchto sídel můžeme soudit dle existence / neexistence božího stánku v nich. Tak se z bezvýznamné cesty, která je spojovala, v průběhu let příštích stala frekventovaná silnice, patrně i šťetovaná, zbytky se dochovaly v Lužanech v úvozu před kostelem. Však i proměny této komunikace v průběhu času naplnily přiléhavé biblické rčení „Všechna sláva polní tráva“ a z kdysi frekventované silnice jsou dnes jen cesty polní, někde ani ty ne.

ČERNÍN V MAJETKU KRÁLE, PAK CISTERCIÁKŮ A JEHO POJMENOVÁNÍ

Vesnice Černín byla založena někdy před rokem 1250 na vyklučném místě v pralese a své jméno dostala evidentně podle původní rostliny – smrkového lesa. To proto, že staří Čechové dlouhá staletí potměný jehličnatý les nazývali „černým“²⁾, na rozdíl od „bílého“, prosvětleného lesa listnatého. Nebylo to jediné osídlené místo blízkého i vzdálenějšího okolí pojmenované po původní rostlině, neboť stejně tak dostaly svá pojmenování i vsi jako Třemešná (podle střemchy), Bukovina, Borek, Bezník, Vřesník, Javoří, Borovnice nebo Brusnice a sousední Lukavec.

Území s vesnicí bylo v majetku krále Václava I. až do roku 1250, kdy jím a jinými statky obdaroval kostel sv. Marie oseckého kláštera cisterciáků nedaleko Duchcova. Stalo se tak na úhradu škody vzniklé klášteru po jeho zpusťování vojskem proti králi vzbouřených šlechticů v čele s jeho synem, králem Přemyslem Otakarem. Ten vyrabování kostela vojáky připustil koncem roku 1248 a učinil tak ze msty vůči veliteli vítězného králova vojska Borešovi z Rýzmburka poté, co jím byl 1. listopadu 1248 poražen v bitvě u Mostu.

Přispěla k tomu i ta skutečnost, že Boreš byl protektorem kláštera, že jeho bratr Slavek byl dřívějším tamním opatem a jejich předci zakladateli tohoto kláštera. Králova donace kláštera je zaznamenána v latinsky sepsané listině vydané dne 25. února 1250 (Černín zapsán jako „Cyrnin“) na hradě Angerbachu, což je vůbec první zmínka o Černíně v historii.)

Král tímto rozmnožením majetku kláštera v Oseku se projevil jako chytře uvažující pragmatik, neboť tak zainteresoval svého oblíbeného dvorního maršálka Boreše z Rýzmeburka a protektora kláštera na obraně Černína, a tedy i tohoto geoprostoru proti případným vpádům nepřítelů a pokračoval tak v krocích své politiky poté, kdy v roce 1241 zřejmě sám doporučil majitelce

Miletína paní Domoslavě, aby svůj majetek darovala bojovnému řádu německých rytířů s cílem zabezpečení prostoru proti Mongolům, jejichž invaze z jižního Polska do Čech tehdy hrozila. A spolu s Borešem přivedl do Černína zbožné, nenáročné společenství laických bratří (konvršů) původem z Německa řídící se heslem „*Ora et labora*“ (*modli se a pracuj*), neboť králi bylo rovněž známo, že cisterciáckí mniši žili asketickým způsobem, že se nevyhýbali fyzické práci a že zmínění laici žili mimo klášter v „grangíích“. To byl velký hospodářský dvůr řádu v odlehlem neosídleném území a tomu Černín beze zbytku odpovídal. Protože pracovití laici se každou neděli účastnili mše, zřejmě za tím účelem využívali služeb kazatelů z řad stejným jazykem mluvících německých rytířů v kostele v sousedních Byšicích, který patrně se vsí a Novým dvorem byl již vybudován. Tak byly králem vytvořeny podmínky pro výstavbu Černína jako pevnosti a to ze stejného důvodu jako již důkladnější fortifikací zabezpečeného Miletína a Sv. Újezda.

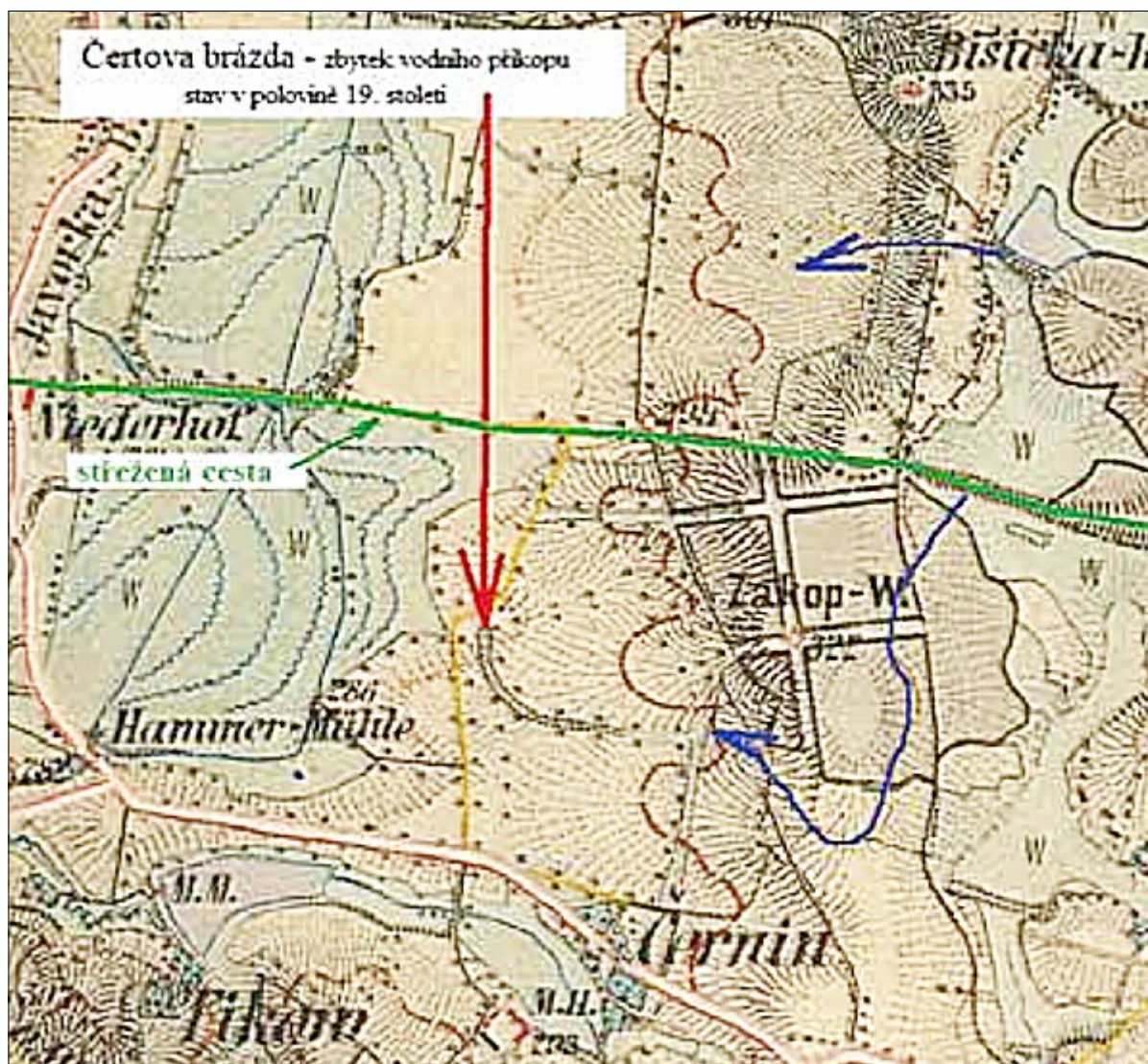

VES S TVRZÍ A DVOREM JAKO STŘEDOVĚKÁ PEVNOST

Prací laických bratří cisterciáků a jistě i robotou poddaných vznikl v Černíně opevněný areál s tvrzí pro vojenskou posádku a hospodářským dvorem v jednom celku, což tak jako všude jinde u obdobných opevnění odpovídalo středověkému pojetí obrany a výživy obránců při napadení a obléhání v době válečné.

Dřevěná tvrz byla postavena na hraně k jihu svažité stráně úžlabiny Lukaveckého potoka a touto strání spolu s rybníkem zřízeným na uvedeném potoce byla tvrz chráněna od jihu. V jejím sousedství hned za úžlabinou stál tehdy též dřevěný dvůr a za ním dále k jihu byl již neproniknutelný, tehdy kolem 3 kilometrů široký pás pralesa na příkrých stráních Hoříckého chlumu. K fortifikaci objektu bylo tak využito jak přírodních obranných prvků, tak i klasických lidskou rukou vytvořených, jako jsou valy a ohrazení z palisád, vodních příkopů a nádrží. Protože tvrz sama byla nízko položená, bylo na

výšině Zákopského lesa postaveno věžovité strážíště s dohledem na okolní strážená místa v Miletíně a ve Sv. Újezdě, kde bylo možno vysílat a přijímat varovné kouřové a v noci ohnivé signály.

ROZSÁHLÁ VODNÍ FORTIFIKACE

Vojenští stratégové si všimli, že místo od tvrze k severu je svými výškovými poměry vhodné nejen pro zemědělské obdělávání, ale že je vhodné i jako bojiště v případě střetu s cizí armádou ať táhnoucí po popsané cestě od východu do vnitrozemí, nebo naopak. A patrně až v této době začali po stranách předpokládaného bojiště stavět rybníky v kaskádách od severu k jihu ve dvou souběžných, pro armádu obtížně překonatelných liniích. Nalevo od Javorky tvořené rybníkem Pardoubkem a Sklepníkem, napájenými Brtevským potokem, a rybníky Bělohradským, Novým a Hamerským, napájenými potokem Dubovcem. Druhá kaskáda, o takřka 30 metrů výše nad terénem bojiště za Zákopským lesem, byla postavena na Lukaveckém potoku. Ta byla po proudu tvořena Nadýmákem, rybníkem Buličným, Vosmíkem, Bahníkem a Zákopským.

Některé rybníky byly vysušeny a zamokřené louky po nich jsou patrné ještě na

mapě 2. vojenského mapování z roku 1872 – viz kopie části mapy. Od hrází rybníka Bahníka a Zákopského byla připravena vykopaná koryta dostatečného spádu – viz na mapě zakreslené modré křivky od výpustě Zákopského rybníku po vrstevnici 320 metrů –, kterými bylo možno po prokopání hrází vypustit naráz množství vody na bojiště v čase, kdy bylo zaplněno nepřátelským vojskem, a utopit jej v bahně. Vodou byl zaplaven i vodní příkop ve tvaru široce rozevřeného oblouku vykopaného v poli v místě zvaném Odřízek, který v době míru byl suchý, délky asi 500 metrů – „čertova brázda“ (zbytek vodního příkopu je zakreslen na mapě stabilního katastru Černína z r. 1841, též na mapě 3. voj. mapování v toposekci měřítka 1:25 000 z r. 1872 a na topografické mapě měřítka 1:10 000 z r. 1952), který s valem a palisádovou hradbou sloužil i jako hráz. Odděloval tak nepřátelské vojsko na sever od sebe od obránců za sebou, kteří stáli na suchém a vyšším nezátopovém terénu směrem k Černínu. Tak byla vybudovaná rozsáhlá zátopová fortifikace a v konečném důsledku past na nepřítele. I samotný les Zákop byl překopán souběžnými zákopy směru východ – západ, ale patrně v době pozdější. Zda zátopy bylo někdy v boji využito, nevíme, spíše jí mohlo být využito za sucha k závlaze polí.

VÝZBROJ PEVNOSTI

Výzbroj pevnosti a též valu u vodního příkopu v poli před tvrzí byla taková jako všude jinde a odpovídala své době. Lze však soudit, že již začátkem 15. století, kdy byl Černín již v majetku Petra Černína z Černína, a pak za husitských válek, byla mimo běžné kuše vyzbrojena i palnými střelnými zbraněmi, a to jak ručními „píšťalami“, tak i těžšími „hákovnicemi“ a „tarasnicemi“. Svědčí na to účast Jana Černína z Černína v husitských válkách, neboť byl jedním z hejtmanů husitského polního vojska a zřejmě nejlepším z velitelů vozové hradby. Patrně

i přítelem Diviše Bořka z Miletínka, který jako nejvyšší hejtman vojska panské jednoty v bitvě u Lipan 30. května 1434 jmenoval Jana Černína velitelem vozové hradby. Zřejmě proto, že vozová hradba byla vyzbrojena též hákovnicemi a Černín s touto kombinací bojových prvků měl nejvíce zkušeností. Volba se Bořkovi vyplatila, neboť právě Černín na vítězství měl velkou zásluhu.

CO ZBYLO Z OPEVNĚNÍ

Mimo některé rybníky z obou kaskád, které se dochovaly až do současnosti, tak z veškerých středověkých opevňovacích staveb byl ke spatření ještě v druhé polovině 19. století převaděč vody ze Zákopského rybníka k vodnímu příkopu před vsí, z něhož v poli zbyl dlouhý a hluboký příkop. A protože již drahně let nebylo pamětníka na pravý účel jejich výstavby, byla k nim vypravována legenda o čertu, který dva vůči sobě nevraživé majitele sousedních dvorů, jednoho z Černína a druhého z Nového dvora pod Byšičkami, zapráhl po jejich smrti do obrovského pluhu a s ním tu brázdu vyoral. Odtud název Čertova brázda. *(Tuto legendu zveřejnil Antonín L. Šeps v časopise Lumír, 5. 11. 1857. Ten však za Čertovu brázdu považoval koryto převaděče vody od Zákopského rybníka na bojiště.)* Dochovalo se též pojmenování „Zákopský“ pro les táhnoucí se po stráni od Černína až k Byšičkám a pro rybník za ním.

Při archeologickém průzkumu místa bývalého tvrziště, který proběhl v roce 1975, byly nalezeny předměty z 15. až 17. století. Na jeho místě je dnes postaven rodinný domek čp. 1.

/ Josef J. L. Špůr, foto: autor, Ladislav Stuchlík, *Bělohradské listy*

tanvaldsko

♦ O hradu Návarov a jeho okolí aneb oblíbené povídání V. Zieglera

Návarov je zřícenina hradu poblíž osady Návarov u Zlaté Olešnice v okrese Jablonec n/N. Nachází se asi sedm kilometrů severovýchodně od Železného Brodu nad soutokem řeky Kamenice a potoka Zlatníku. Pozůstatky hradu jsou chráněny jako kulturní památka. Než se budeme zabývat historií, musíme si říci také něco o zdejší přírodě, neboť bez ní by nebyla ani historie lidská.

Hrad Návarov byl vystavěn na deformovaných pozůstatcích lávových polštářů v metabazitech železnobrodského vulkanického komplexu. Jeho svrchní polohy, na nichž hrad stojí, formují až několik desítek metrů vysoké skály na levém břehu Kamenice, severně od ústí Zlatého potoka do Kamenice. Na výchozech vystupují různě intenzivně deformované a rekrytalované typy metabazaltů. V rámci několik desítek metrů vysokých stěn se střídají silně zbřidličnatělé páskované, většinou voštinovitě vyvětrávající zelené břidlice, které jsou tvořeny deformovanými různě orientovanými, rotovanými protaženými klasty původně lávových brekcií, které se tvořily rozpadem polštářových láv, a které se střídají s masivnějšími typy metabazitů, které odpovídají celistvým lávám nebo lávám

s poměrně dobře zachovalými polštáři. Lávové polštáře jsou dobře zachovány v horních partiích výchozu. Na řadě polštářů jsou vyvinuty rychle zchlazené krusty, radiálně uspořádané kontrakční trhliny, někdy se zachovávají také druhotnými minerály vyplněné mandle a dutiny v hornině. Zdejší přeměněné horniny tvoří až více než 100 m mocný komplex původně podmořských čedičů. Kdy vznikly? Inu, hodně dávno, někdy před více než 450 miliony lety. A kolem nich břidlice přeměněné na fylity a horniny hojně rozpukané vlivem horotvorných tlaků, vrásnění a formované erozí dlouhého času a řek a říček, které si jimi razí cestu do údolí řeky Jizery.

Na Palackého stezce; foto Jana Matěásková

Kdysi tu byly skoro neproniknutelné lesy a jen málokdo si dovedl najít cestu, která by ho někam dovedla. A v lesích byla i divoká zvěř, ne zřídka i medvěd nebo vlci. Dnes už dávno však ne. Inu, podhůří Jizerských hor. A trvalo hodně dlouho, než se zde usadil člověk. Archeologické nálezy dokládají osídlení až na konci 13. století. Sídlo, snad v podobě tvrze, zde bylo založeno asi až v polovině 14. století, kdy se po něm píše Adam Heřman z Heřmanic.

K vybudování hradu došlo asi až za Jindřicha z Návarova, rodem z Valdštejna, který jej získal v roce 1380.

O vzniku hradu se vypráví docela hezká pověst o návaře, lásce a napraveném hříšníkovi.

Aha, vy možná nevíte, co je to návara.

Ve staré češtině slovo návara označovalo kaši z krup a hrachu. S tím je také spojena pověst, která nám zároveň objasňuje vybudování hradu. Ale o tom někdy až příště.

/ Václav Ziegler pro stránky Geoparku Český ráj

♦ HARRACHOV – Nový majitel, na rozdíl od ministerstva financí, může na Klondajku ponechat nájemné v původní výši

Dva týdny před vánocemi se média v plné síle věnovala harrachovské "kauze", kdy lidé veřejně řešili obavy z budoucnosti. Médii se svěřili obyvatelé 14 bytů ze dvou domů stojících v krkonošském Harrachově, které patří státu. Odmítají přistoupit na několikanásobné zvýšení nájmů, jež po nich požaduje ministerstvo financí.

Obyvatelé nájemné původně platili městu. Stát oba domy získal loni na základě rozhodnutí soudu v několikaletém sporu s městem, který souvisel s vypořádáním závazků po privatizaci Crystalexu z 90. let minulého století.

Ministerstvo financí ČR se k celé kauze vyjádřilo.

První dva odstavce lze stručně shrnout do věty – my za nic nemůžeme.

Závěrečný odstavec přináší jistý výhled, kam se může případ odebírat dále...

Ministerstvu financí uvádí: „Vzhledem k tomu, že domy jsou určeny k privatizaci, se MF rozhodlo přistoupit k prodeji obou bytových domů včetně stávajících obyvatel, a to na základě veřejné soutěže, kterou vyhlásíme v první polovině

příštího roku pravděpodobně v rámci online aukčního systému Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových. Rádi bychom připomněli, že Město Harrachov má vzhledem k vlastnictví zdejších pozemků na bytové domy předkupní právo, a může tedy oba domy i s nájemníky odkoupit. Stejně tak může nový majitel, na rozdíl od zákonem vázaného MF, ponechat obyvatelům domů nájemné v původní výši, uzná-li to za vhodné.“ (zdroj Genus)

Nu, to jsem zvědav...

Harrachov – ilustrační foto

♦ **HARRACHOV** – Dostavba a rekonstrukce jednoho z nejstarších hotelů v Krkonoších, harrachovské Karolíny, pokračuje dle plánu. Má z něj vzniknout apartmánový dům. Výkopové práce byly úspěšně dokončeny a za účasti starosty Harrachova Tomáše Vašíčka došlo k slavnostnímu poklepání na základní kámen. Dokončení komplexu se předpokládá do léta 2024.

„Aktuálně za sebou máme výkopové a betonážní práce a těšíme se, že stavba konečně začne růst i ze země a vytvoří se hrubá stavba,“ popisuje Ondrej Spodniak, předseda představenstva investiční skupiny Premiot Group, která za projektem stojí. Stavební povolení projekt dostal v polovině srpna. Novostavba projektu má již vybudovanou základní desku, u níž byl využit vodonepropustný beton (tzv. bílá vana), i první podzemní podlaží.

Nové objekty vytvoří spolu se zrekonstruovanou hlavní budovou – jejíž historie sahá do roku 1888, kdy nesl hotel svůj prvotní název Krakonoš – harmonizovaný celek. Přestavba maximálně zhodnotí celkový potenciál nejen historické

budovy, ale celého místa. Dojde jak ke zvýšení kapacity (na více než 3 400 m² hrubých podlažních ploch), tak standardů. A to při zachování kvalit původní stavby.

Poklepání základního kamene proběhlo v listopadu za účasti starosty Harrachova Tomáše Vašíčka, faráře Iva Kvapila a tenistky Karolíny Plíškové, která je patronkou projektu a sama zde již má jednu z jednotek zakoupenou. Za Premiot Group byl vedle předsedy představenstva Ondreje Spodniaka přítomen také předseda dozorčí rady Jan Hampel.

„Stavební práce budou letos pokračovat, dokud to počasí dovolí. Hotovo by mělo být do léta 2024, přičemž již nyní je prodána přibližně jedna třetina ubytovacích jednotek,“ shrnuje Ondrej Spodniak.

(TZ investiční skupiny Premiot Group zveřejnil server Genus)

**Turnovsko – střed Českého ráje.
Trosky. Svět v obrazech. Orbis.
Odesláno 1950**

**Tábor
Odesláno 1941**

Hodkovice nad Mohelkou. Z facebooku Jiřího Peterky

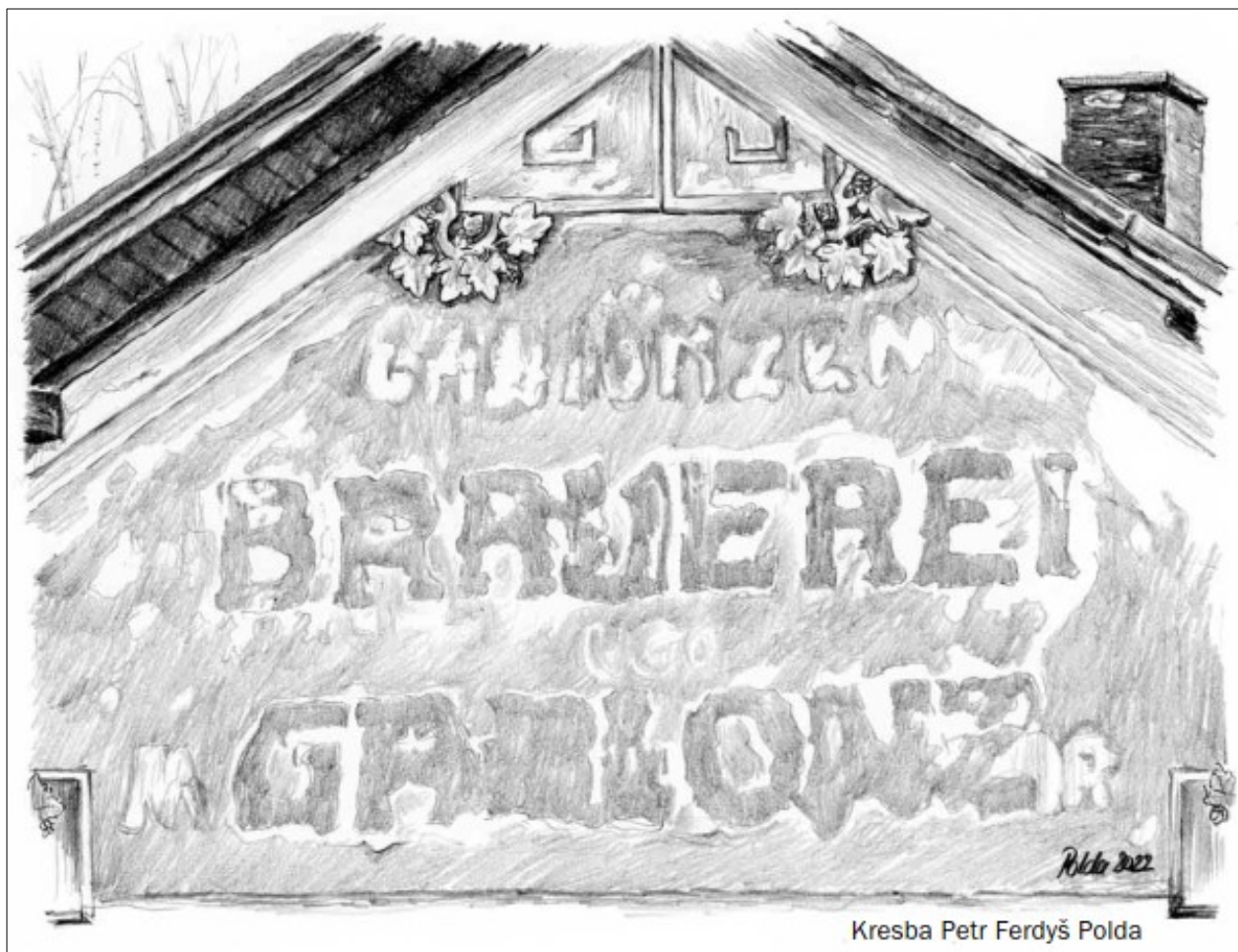

Hrubá Skála – Hnanice. Lípa + střed obce + kříž z roku 1873 + rekreační chalupa + celkový pohled s Kozákovem v pozadí. Foto a vydání: Petr Prášil, vydavatelství Baron, 2008

♦ Pivovarský nápis

Je to v mém světě Jabloneckých maličkostí vlastně strašné sdělení: jsem odkojen pivem z Vratislavic a jabloneckou jedenáctku Jantar jsem nikdy neochutnal.

A bohužel už ani neochutnám, protože z celé té téměř dvěstěleté slávy jabloneckého pivovaru zůstal jen omšelý nápis na zašlé a opuštěné budově.

Pivovar začal na území kdysi samostatných Vrkoslavic budovat v roce 1833 majitel maloskalského panství Johann Karl Roemisch. První pivo z nového a na svoji dobu velmi rozsáhlého a moderního podniku mohli žíznivci ochutnat v roce 1835, který byl považován i za rok založení podniku. Pivovar stál přímo na okraji rozsáhlého lesa; vodu bral ze studní a malého potůčku, na němž byly později – v letech 1882 až 1889 – vybudovány Pivovarské rybníky. Ty byly určeny zejména k výrobě ledu, který byl tehdy zcela zásadní k chlazení piva v pivovarských sklepích.

Původní pivovarské budovy lehly zčásti popelem v červnu 1905, kdy v areálu kvůli neopatrnosti jednoho z dělníků propukl mohutný požár. Již rok na to byl ale pivovar obnoven, k dolní hlavní budově přibýly výše ještě další provozní objekty. Budovy byly postaveny v tehdejší moderním secesním slohu s použitím ozdob a výrazných žulových prvků na fasádách; dominantou i nadále zůstal

vysoký cihlový komín.

Obnovený podnik navštívil dne 24. června 1906 sám císař pán František Josef I. Snad proto, že nový pivovar v Jablonci tehdy rozvíjely přední osobnosti pivovarnictví v celém Rakousko-Uhersku.

Majitel Johann von Medinger (1846–1908) byl špičkovým pivovarníkem; stál u zrodu rakouského výzkumu pivovarnictví a sladařství a byl také dlouholetým prezidentem spolku vídeňských pivovarníků. Společně s pivovarníkem Dr. Karlem Adolfem Bachofen-Echt (1830–1922) vlastnil mohutný pivovar *Nußdorfer Bierbrauerei von Bachofen & Medinger*, jeden z největších a nejvýnosnějších pivovarů v celé monarchii.

Byl dodavatelem císařského dvora a v roce 1903, tedy rok předtím, než s Bachofenem majetkově vstupovali do jabloneckého pivovaru vlastněného do té doby Ludwigem von Oppenheimerem, byl dokonce povýšen do šlechtického stavu.

V roce 1908 se jablonecký pivovar spojil do jednoho podniku s pivovarem v sousedních Vratislavicích. Vznikly tak kapitálově silné firmy *Reichenberg-Maffersdorfer und Gablonzer*

Brauereien Aktien-Gesellschaft in Maffersdorf neboli *Liberecko-vratislavické a jablonecké pivovary, akciová společnost ve Vratislavicích*.

Po druhé světové válce se pivovar dostal nakrátko do národní správy a po roce 1948 byl zařazen do národního podniku Severočeské pivovary. Po Prazdroji, Staropramenu a Kozlovi šlo o čtvrtou největší pivovarskou firmu v republice; s výstavem 140 tisíc hektolitrů ročně. V Jablonci se tehdy vařila piva sedmi a osmi stupňová, světlá a tmavá desítka, jedenáctka Jantar i dvanáctka.

Ještě krátce po válce fungoval pivovar hodně postaru. Ale od 50. let začaly být do provozu zaváděny nové technologie. Unikátní parní hospodářství bylo zrušeno a z Jablonce předáno do smíchovského Staropramenu. Obří dřevěné ležácké sudy zase odjely do Plzeňského Prazdroje, kde možná slouží dodnes. Upuštěno bylo i od tradičního plnění původní lednice v objektu nejbližší rybníkům.

Technologie ovšem notně chátrala, a i přes určité modernizace se již v 80. letech uvažovalo o uzavření celého provozu. K němu došlo nakonec až roku 1991. Jablonecké pivo zmizelo a vypadalo to, že nadobro. Až v roce 2017 slávu jabloneckého pivovarnictví obnovil pivovar Volt.

Na staré budově u cesty ve Vrkoslavicích ovšem zašlé časy starých pivovarníků stále připomíná štítová ozdoba v podobě chmelových listů a hlávek i letopočtu 1835, připomínajícího založení pivovaru. Uprostřed je stále stín nápisu *BRAUEREI GABLONZ* čili Pivovar Jablonec, pod nímž pak ještě lehce prosvítá jméno podniku zapomenutého slavného pivovarníka Medingera – *Gablonzer Brauerei von Medinger & Co.*

/ Marek Řeháček, Jablonecký měsíčník

♦ Restaurovaná miska z rubínového skla v libereckém muzeu v sobě nese mnohá tajemství

Po záboru Sudet prokazovalo nacistické Německo muzeím na nově získaném území velkorysou přízeň. Podpora Severočeského muzea v Liberci měla směřovat především k rozšíření sbírky obrazů z 18. a 19. století, tam ale zdaleka nekončila. Důkazem toho je i miska na prsteny z rubínového skla zbarvená kvalitním zlatem.

„Jednotlivé sbírkové předměty si s sebou někdy nesou zajímavé příběhy. Jak se dostaly do muzea, kdo byl jejich původní majitel, k čemu sloužily, z jaké doby pocházejí a mnoho dalšího. Je úkolem kurátorů našich muzeí, aby na základě svých vysoce odborných znalostí a zkušeností spravovali jednotlivé sbírky a zpřístupňovali je veřejnosti,“ říká Květa Vinklátová, náměstkyně pro kulturu, památkovou péči a cestovní ruch Libereckého kraje.

V letech 2020 až 2022 proběhl v rámci akce Záchrana pokladů zásadní průzkum tohoto sbírkového předmětu a po něm následoval zdlouhavý restaurátorský

zákrok. Po demontáži a očištění se rozpadla patka na několik větších střepů a desítky nepatrných střípků.

Restaurátorka Romana Kozáková vrátila misce její vzhled téměř v celé své původní kráse a pouze kvůli autenticitě dochovaného stavu nebylo obnoveno setřené zlacení ze stříbrné montáže.

I tak však jde o velice vzácný uměleckohistorický exponát, zvláště když restaurátorský průzkum potvrdil, že se jedná o rubínové olovnaté sklo barvené s velkým podílem zlata v celé hmotě.

Pro Severočeské muzeum byl významný rok 1942, kdy získal i zmiňovanou misku na prsteny. Tehdy tam totiž doputovala umělecká díla zakoupená pod patronací říšského komisaře pro obsazené nizozemské oblasti v obchodech se

starožitnostmi v Haagu a v Amsterdamu. Mezi připomínanými dary byla kupříkladu nádherná barokní tapiserie s názvem *Odevzdávání odznaků*, utkaná v Bruselu podle návrhu slavného italského umělce P. P. Rubense z roku 1616, nebo právě kolekce historického skla.

/ Anna Vašková, Liberecký kraj

mnichovo hradiště

♦ Alinde quintet

5. ledna, městské divadlo Mnichovo Hradiště

Pátý koncert 50. sezóny Kruhu přátel hudby Mnichovo Hradiště.

Anna Talácková – flétna, Barbora Trnčíková – hoboje, David Šimeček – klarinet, Kryštof Koska – lesní roh, Petr Sedlák – fagot.

mladá boleslav

♦ Zajímavosti z Muzea Mladoboleslavska

Muzejní miliardy

V současné době nás trápí rostoucí inflace – ceny prakticky všeho zboží, od pečiva přes benzín až po energie trvale rostou, také služby jsou čím dále tím dražší. Podle ekonomických definic je inflace chápána jako všeobecný růst cen, který tak oslabuje reálnou hodnotu peněz – za stejné peníze si koupíme méně zboží než před rokem. Vedle této „obyčejné“, sice krajně nepříjemné, ale zvládnutelné inflace však existují i krajní případy tzv. hyperinflace, kdy ceny rostou meziročně o více než sto procent. Pro zemi, kterou zasáhne, to znamená naprosté znehodnocení peněz a zhroucení hospodářství.

V minulosti se hned několik zemí dostalo do situace, kdy peníze ztratily v podstatě veškerou hodnotu – rekordmanem je Maďarsko v roce 1946, kdy inflace rostla takovou měrou, že ceny se zdvojnásobovaly za méně než jeden den.

Měnová reforma z léta 1946 pak nahradila 400 quadriliard (číslo s 29 nulami) tehdejší měny pengő

za jeden forint. Obrovská míra inflace v milionech procent zasáhla také rozpadající se Jugoslávii (rok 1992) nebo nedávno Zimbabwe, hyperinflace „jen“ v tisících procentech postihla Rusko po rozpadu SSSR nebo před několika lety Venezuelu.

Nejznámější a nejlépe popsanou v ekonomické literatuře je hyperinflace, která se rozvinula v Německu po první světové válce. Vyvrcholila v roce 1923 – tehdy byly mzdy vypláceny denně a zaměstnanci si výplatu odnášeli v koších nebo ve velkých taškách, aby se jim tam vešly hromady v podstatě bezcenných papírků zvaných peníze.

Okamžitě se všichni snažili peníze utratit za cokoliv, protože druhý den bylo všechno zase mnohem dražší. Neustále byly tištěny bankovky se stále vyššími nominálními hodnotami, přičemž cena papíru byla větší než vytištěné peníze. Bankovka s nejvyšší hodnotou nakonec měla sto bilionů marek. Mnohé podniky vyplácely mzdu alespoň částečně v naturáliích, zpravidla ve formě základních potravin. Na podzim roku 1923 byl každý německý občan mnohonásobným bilionářem, jenže bochník chleba stál i přes 400 miliard marek, půl kilogramu cukru 250 miliard a stejné množství masa se dalo koupit za 3 biliony. A stejný byl i výdělek dělníka, 3 biliony marek denně. Úpadek marky dokládá i vývoj kurzu k dolaru – v červenci roku 1922 se dal jeden dolar směnit za necelých 500 marek, o rok později již za 350 tisíc marek a v listopadu roku 1923 za více než 4 miliardy. Koncem listopadu se však vládě podařilo provést měnovou reformu, kdy jeden bilion marek nahradila jedna nová, „rentová“ marka.

Německé hospodářství se tak nakonec podařilo zachránit, ale hluboká krize z toho roku se významně podepsala na dalším vývoji německé společnosti.

♦ Pavel Hlavatý

Narozen 1943, je rodákem z Albrechtic u Sychrova, nyní osada Pěnčín. V dětství krátkodobě bydlel i v Českém Dubu. Jeho vazba na Vlastibořice je dle jeho slov důležitá a citová. docházel sem do jednotřídky k paní učitelce Kvačkové, později jezdil k tetě Šámalové a k sestřenici Milče, provdané Havelkové. v posledních letech je už nejčastějším cílem cesty do Vlastibořic rozjímání nad hroby příbuzných a přátel.

Záhy po studiích vstoupil velmi životaschopně na českou výtvarnou scénu. V době uvolňujícího a modifikujícího se socialistického realismu se představil svými rozměrnými psychedelickými plátny. Byla z rodu kinetického a ryze abstraktního umění a ihned upoutala pozornost na špici se pohybující kritiky. Už ve čtyřiaadvaceti letech vyučuje na umělecko-průmyslové škole malbu, kresbu a dějiny umění. S příchodem roku 1968 a Pražského jara, se mladý umělec široce politicky angažuje. Sovětské okupační jednotky rychle otáčí kolem dějin zpět. Přesto zůstává životním optimistou, a to i v letech 1968–1971, kdy byl odsouzen a vězněn za výstavu *Protestkresby '68*. Výtvarný projekt skládající se z velkoplošných kreseb a koláží negoval okupaci Československa a násilné potlačení demokratizace společenského života. Pak následovaly další politické soudy s novým nepodmíněným trestem.

Hlavatý byl patrně jediným občanem Československa, který byl vězněn bezprostředně za uměleckou výstavu. Dvacet let nesměl v ČSSR vystavovat, přednášet, vyučovat a byl vyloučen ze všech uměleckých a společenských institucí. Nikdy se nesmířil s prostorem, který mu byl společenským systémem vymezen. Ponořen do uměleckých i lidských problémů, si díky obrovské osobní pili a pracovitosti začal vytvářet dimenzi svého světa.

V těchto šedivých letech opouští malbu a plně se věnuje grafice. V 80. letech patří mezi sběratelsky nejvyhledávanější umělce na světě. Vytvořil více než 900 exlibris. I na tomto malém grafickém prostoru byl vždy osobitý a vždy vyhledávající nové a další možnosti grafiky. Malé grafické lístky se často stávají předlohou pro rozměrné práce. Vydává 18 bibliofilských souborů. Ilustruje řadu tisků z oblasti krásné literatury. Vytváří desítky plakátů. Vystavuje v renomovaných galeriích v Evropě, Číně a Japonsku, kde dvakrát dlouhodobě stážoval v ateliérech řady umělců. V rozpětí čtyřiceti let získal více než šedesát mezinárodních cen a uměleckých ocenění.

V roce 1991 reprezentoval s dalšími jedenácti tvůrci československé umění na Pařížském podzimním salonu. Byl zakladatelem nadace I. W. A. Belgickým listem „Grafia“ byl označen za jednoho z nejproduktivnějších grafiků Evropy. Počátkem 21. století organizoval havířovské Trienále galantní a erotické tvorby v grafice a exlibris a řadu dalších výtvarných přehlídek.

Hommage à Leonardo da Vinci - Šifra krásy
C3+C4/color | 35 x 49 | 2011

Hommage à Peter Brueghel - Babylonské věže
C3+C4/color | 35 x 49 | 2011

Pracuje jako kustod Pražské grafické sbírky DRIT, která vyvází do celé světa ucelené komplety české, ale i rakouské grafiky, především první poloviny 20. století. Patří mezi nejvýznamnější sběratele evropského symbolismu.

V mnoha zemích světa byly pozitivně přijaty jeho reference o české grafice.

V posledních letech prezentuje zejména tyto své projekty:

- 1) Franz von Bayros (1866–1924) a ti druzí – několik stovek prací rakouského umělce doplňuje tvorba současných umělců z oblasti Art Galant
- 2) Pozdní český symbolismus v grafické tvorbě 1. pol. 20. stol. – soubor až tisíce grafik J. Váchala, F. Koblihy, J. Konůpka, F. Bílka, A. Mackové aj.
- 3) Josef Váchal a ti druzí – soubor až tisíce exponátů českých symbolistů
- 4) Současná světová grafická tvorba – výběr až tisíce exponátů současných umělců celého světa
- 5) Tisíc nejkrásnějších exlibris světa 20. stol. (od G. Klimta přes A. Muchu až po A. Brunovského) – výběr nejkrásnějších exlibris od nejproslulejších umělců minulého století

Výstavní projekty byly realizovány ve stovce galerií v Evropě, Číně a Japonsku. Výstava *Protestkresby '68* se přesně po dvaceti letech vrátila do výstavních síní Evropy. A počátkem 90. let patřila k nejvyhledávanějším expozicím. Jen v České republice ji vidělo více než padesát tisíc lidí.

/ Iva Tauferová, *Zpravodaj obce Vlastibořice*

pozdní sběr

♦ **ROVENSKO p/T, VESELÁ** – posílám plakátky k akci Antimony 80, kterou pořádá Liberecký kraj, liberecká pobočka Československé obce legionářské, Rota Nazdar a město Rovensko. Součástí akce bude od 10 do 13 hodin i otevření školy ve Veselé, kde si můžou zájemci s průvodcem prohlédnout kryt, v němž řídící učitel Karel Hlaváček uchovával Vladimíra Krajínu a další dvě osoby. Ve škole bude provázet vnuk řídícího PhDr. Boris Hlaváček a bude možné zakoupit i jeho knihu "Životy druhých jsou víc než můj". (Fanouš Vávra)

Honza Farkas

trosečník – kulturně-společenský e-zin * vydavatel a redaktor: M. Fefík Podobský
fefik.sorry@seznam.cz * nechcete-li e-zin dostávat, dejte vědět!
všechna čísla naleznete na internetu: *knihovna.jicin.cz/regionalni-zpravodaj*